

Za našo deco.

Kako so škratec prevarili.

(Irska pravljica.)

Pri tem je hitro postavil škratec ob drevo, mu je nastavil na prsa nožovo ostrino ter je začel šteti: »Ena, dve, tri —«, kakor hitro je mogel. Ko je došel do petnajst in se škratec še ni premaknil, mu je Donog nastavil nož bolj močno.

»Stoj, stoj!« je zaklical škratec. »Ti si otrok sreče, Donog, ker si me dvakrat ujel, in dati ti hočem več, kakor si si sam želel, gotovo pa več, nego potrebuješ!«

Tedaj je škratec udaril z ного ob tla in takoj se je odprla zemlja in Donogovim očem se je pokazala velika, globoka posoda, napolnjena z zlatim in srebrnim denarjem.

»Ali je to res pravo zlato in se ne bo vse pozneje izpremenilo v blato?« je vprašal Donog, malodane slep od pogleda na tako bogastvo.

»Imaš mojo besedo«, je odgovoril škratec, »in mi škratec držimo svojo besedo zvesto in neovrgljivo, če jo enkrat damo.«

Pri teh besedah se je škratec z močnim sunkom iztrgal iz Donogovih rok ter se je obenem pretvoril iz starega, izsušenega možička v mlačo, lepo, čeprav še vedno zelo majhno bitje.

»Donog, ti boš še srečen — to ti pravim jaz!« je rekel škratec in pri teh besedah je odlomil vejo z bližnje jelše ter je z njo udaril Donoga tako močno preko obraza, da par trenutkov sploh ni nič videl.

Ko si je zopet opomogel, škratec ni bilo več videti, lonec z zlatom pa je bil še tu. Zdaj ni izgubljal Donog časa, ampak napolnil si je vse žepce do vrha z zlatniki, potem pa je zopet dal pokrov na posodo in jo je skrbno pokril z zemljo.

Po končanem delu je tekel Donog, kolikor so ga noge nesle, domov k svoji materi. Starša se je prestrašila, ko ga je zagledala. »Moj Bog«, je vzkliknila, »ali se mi meša — kdo si ti? Tvoj obraz je obraz mojega ljubega sina, tvoj glas je njegov glas, ali moj sin je bil grbav, ti pa si lepo in ravno zrasel!«

Donog radi prevelikega veselja z velikim, tako nenadoma dobljenim bogastvom niti ni bil opazil, kako mu je škratec z udarcem jelšine veje izpremenil telesno postavo. Zdaj je bil Donog naenkrat lep mladenič, lepši od vseh svojih sovrstnikov, in njegovo veselje je bilo seveda še večje.

Polagoma je spravil ves zaklad, ki mu ga je bil škratec podaril, domov, potem si je začel kupovati kos sveta za drugim, nazadnje vsa posestva starega Mak Moksa in nato je zaprosil za roko lepe Majde. Ugodila mu je pod pogojem, da postavi na pečini Karikadrod mogočen grad.

Sicer pa, kaj je tistemu, ki ima dovolj denarja, nemogoče? Donog je poklical delavce iz vseh strani sveta in kmalu je bila veličastna stavba dovršena. Ko je bil grad pripravljen, je Donog poročil lepo Majdo ter je z njo živel mnogo let v sreči in veselju.

Danes je to samo še pravljica. Tudi tistega gradu ni več, pač pa občudujejo številni tuji ogromne razvaline, ki so še na dotični pečini.

Konec.

Čarobna sekira.

I.

Nekoč je živel kmet. Imel je tri sinove: Petra, Pavla in Ivana. Peter je bil močan in dobrodušen mladenič, Pavel pa zaviden in vedno zloben čemernež, a najmlajši, Ivan, to vam je bil pravi razposajenež. Vrh tega je bil Ivan po telesni po-

stavi majhen, tako majhen, da se je mogel skriti v očetovem čevlju. Ker je bil torej majhen kot miška, so mu nadejali ime Miško.

Oče je bil zelo reven. V hiši so jedli samo črn kruh, pa če bi še tega bilo vselej dovolj!

Ko so sinovi dorasli za delo, jim je oče svetoval, naj zapuste staro kočo in naj se podajo po svetu, iskat sreče. »V svetu je sicer tudi treba delati za komadič kruha, ali tam ga je vsaj dobiti. Tu pa lahko ginemo od dela, pa kljub temu nimamo o čem živeti.«

Ne daleč od te koče se je dvigal krasen carjev dvor. mar se je rad nahajal na tem dvoru. Ali nekega jutra se je zgodil pravi čudež. Čez noč je pred dvorom zrastel tako ogromen hrast, da je zakril vsa okna in zasenčil ves dvor.

Car je takoj naročil, da posekajo hrast. Ali les je bil tako trd, da mu ni bila kos nobena sekira. Drvarji so mogli odbiti le kako vejico. S tem pa niso bili nič na korist, ker sta namestu kake odbite vejice pognali kar dve novi.

Pa ne samo to! Ta kraj je imel mnogo izvirov in potočkov. Tega dne pa je vsa voda usahnila in dvor je ostal brez kaplje vode.

Nemogoče je bilo tako živeti. Car je obljubil mnogo denarja, posestev in knežji naslov tistemu, ki bi mogel na dvorskem dvorišču izkopati studenec in najti vodo. Marsikdo je delo poskusil, pa nobenemu ni uspelo. Kakor hitro je namreč dokopal do pol metra globine, je zadel na tako trd kamen, da se ni dalo dalje kopati.

Drug za drugim so opustili svoje poskuse. Car pa je odločil, da mora hrast pasti in da mora dobiti vode, naj ga stane, kolikor hoče. Dal je objaviti po celi državi, da bo dal tistemu, ki to dvoje doseže, dvoje doseže, polovico kraljevine in edino hčer za ženo.

To je bila krasna ponudba. Iz cele države in tudi iz sosednih držav so prihajali ljudje s sekirami in krampi. Ali vse zaman. Krampi niso mogli razbiti trdega kamena, niti sekire trdega hrasta. Če je kdo tudi odbil kako vejico, je zrastle na istem mestu še večja in bujnejša. Vsi so se razočarani vračali domov.

Dalje sledi.

Širite „Slov. gospodarja“!

Sodi po sebi.

Katehet pripoveduje učencem o grehu prvih ljudi, Adama in Eve, potem omenja angela, ki ju je spodil iz raja in ki je potem stražil rajska vrata s plameničim mečem v roki.

Po kratkem molku je vprašal katehet, da bi videl, kakšen vtis je napravilo njegovo pripovedovanje: »Kaj mislite, kaj sta sedaj premišljevala Adam in Eva, ko sta videla, da ju je angel zapodil iz raja?«

Tedaj se dvigne mala deklica in reče: »Misliha sta, ko gre angel proč, bova šla spet notri!«

Pri skušnji.

Učitelj: »No, Franček, koliko prstov pa imaš na rokah in na nogah?«

Franček (šeje): »Na rokah jih imam deset, na nogah jih pa ne morem šteti, ker sem danes obut.«

Mraz in toplota.

Učitelj: »Kake lastnosti imata mraz in toplota?«

Učenec: »Mraz vleče vkup, toplota pa narazen.«

Učitelj: »Od kod to spoznaš?«

Učenec: »Ker so dnevi po zimi kratki, po leti pa dolgi.«

Vestno.

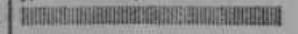
Dijak ob 6. uri zjutraj še v gostilni: »He, tovariš, zdaj pa grem, veš, pisal sem mojemu staremu, da vsako jutro že ob 6. uri vstanem!«

Pozor! Pozor!

Za čelščenje pravega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16.— z rdečo obrezo in Din 20.— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

